

EL ZOHAR
DE BARCELONA

Capital Books

1

© F. Xavier Hernández Cardona

© Anton Ivanov / Shutterstock,
per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Capital Books
c. Muntaner, 200, àtic 8a • 08036 Barcelona
T. 93 363 08 23
info@capitalbooks.cat
www.capitalbooks.cat

Disseny: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: febrer del 2016
ISBN: 978-84-944928-0-8
DL B 1902-2016
Impress a Romanyà-Valls, SA

Tots els drets reservats.

EL ZOHAR DE BARCELONA

F. XAVIER HERNÁNDEZ CARDONA

Capital Books

A la Montse

CAPÍTOL 1
—
UN ZEPELÍ D'ARGENT

13 d'octubre de 1924, 18 hores

El zepelí LZ 126 navegava majestuós, a cent quilòmetres per hora i a dos-cents cinquanta metres d'alçària, una velocitat i una altura agradables. Sota seu s'estenia una illa verda i allargada, com un llangardaix, muntanyenca i solcada d'antics cràters.

—Miri, Herta, ja som a São Miguel, a les illes Açores. Potser algun dia vostè i jo podrem venir a passar-hi una temporada... ja ho sap: bon menjar, fados, sopars romàntics i nits de passió.

La finestra del compartiment estava tancada. La Herta mirava embadalida a través dels vidres. Aquella illa enmig del no-res blau que feia hores que sobrevolaven feia feredat per la seva solitud. En Hans Rudi no volia perdre temps: se li va acostar pel darrere i la mà dreta li va lliscar per sota la brusa tot buscant els pits de la noia mentre l'esquerra pugnava per explorar les mitges de seda i avançar lligacames amunt. Tenia una calidesa agradable i una pell suau. La noia va fer una rialla de complicitat... tot començant a escapolir-se.

—Herr Rudi, veig que vostè és tot foc! Si us plau... Què li sembla si ho deixem per després de berenar?

Però en Rudi renunciava a desprendre's i insistia:

—Disculpi, Fräulein Schumacher, és que la idea de tenir tracte amb vostè en la ingravidesa d'aquest artefacte se'm fa irresistible.

—Cada cosa al seu temps, Hans; potser el que resultarà interessant serà tenir «tracte» tot mirant la lluna per la finestra, i avui tindrem un magnífic quart creixent. Però abans vull saber, i li ho dic seriosament, per què m’ha llogat en aquest viatge. No em dirà que m’ha convidat perquè li agrado... O potser es vol casar amb mi?

—Ha, ha! Efectivament, de dones boniques en podria tenir a grapats. No cal que ens enganyem: vostè és i ha estat una de les millors espies del Reich... i és una heroïna de la Gran Guerra, i és per això que m’interessa.

En Hans, desistint de l’engrapada, va retrocedir i va seure al molsut banc de vellut del compartiment. La va mirar aixecant una cella i dibuixant un somriure. La Herta, creuant les cames amb ardidesa, va seure al banc del davant decidida a aclarir els límits de la relació professional.

—No ben bé, Herr Rudi, el mèrit és de ma mare. Ella va ser qui va muntar la xarxa d’espionatge, a Barcelona i a Valparaíso, i el pare la va ajudar. Era la mare la que engalipava els industrials catalans a fi que endossessin material de guerra de baixa qualitat als aliats, era ella la que s’assabentava dels nòlits dels mercants aliats que feien escala a Valparaíso.

—Sí, però era vostè qui seduïa capitans i oficials de màquines, i qui introduïa els artefactes incendiaris a les bodegues dels vaixells, aquells cilindres que provocaven incendis letals...

—Efectivament, als divuit anys jo era més jove, i més bonica, i era fàcil treure els cilindres de la bossa i deixar-los anar pels respiradors de les bodegues, o en llocs on poguessin produir un incendi. Eren cilindres d’acer. Sap?, no feien més d’un pam. Anaven ben tancats pels extrems i a dins estaven dividits per una làmina de plom. En una banda hi havia àcid sulfúric, i a l’altra, clorat de potassi. Passats uns dies, l’àcid rosegava el plom, i quan entrava en contacte amb el clorat de potassi...

—Patapum! Un petit incendi assegurat. I entenc que si el

cilindre anava a parar en un lloc poc vigilat, doncs el foc podia prosperar...

—En vam afonar uns quants, de vaixells aliats, certament... Però li repeteixo que l'ànima de la xarxa eren la meva mare, que era catalana, i el meu pare, alemany; ambdós, i jo també, estàvem al servei del kàiser. Malauradament els vaig perdre a tots dos, ja no estan entre nosaltres...

—La grip «espanyola»?

—Efectivament, la maleïda epidèmia va ser pitjor que la guerra, se'ls va endur pel davant...

—Bé, això no té remei. Van morir milions de persones. Sort en vam tenir. Però vostè és una persona amb experiència en els serveis d'intel·ligència. Com ja li vaig dir en contactar-la, represento la Luftschiffbau Zeppelin GmbH, la fàbrica de dirigibles, però també un grup d'industrials de l'acer i banquers. Aquest zepelí, el LZ 126, és el més gran i modern del món, i l'entregarem als Estats Units en concepte de reparacions de guerra, així està pactat i així convé a tothom. És un prototipus notable; l'enginyer Ludwig Dürr i Hugo Eckener, el president de la Zeppelin, han fet un bon treball. Aquesta màquina obre les portes a una nova manera de fer la pau... i la guerra.

—I és per això que tem un sabotatge o un atemptat? Qui pot estar interessant a destruir el zepelí?

—A Alemanya, lògicament, hi ha molta gent que no accepta el tractat de Versalles, ni la submissió als aliats. Hi ha elements radicals que pensen que en cap cas no s'ha d'entregar als Estats Units el que pot ser una de les nostres millors armes de combat en el futur: la tecnologia dels zepelins.

—Es refereix als nazis? Els nazis volen sabotejar aquest zepelí? Pensava que després del *putsch* de la cerveseria de Munic de l'any passat ja estaven sota control... D'altra banda, no tinc clar que la gent que vostè representa —la indústria de l'acer, en Fritz Thyssen i els banquers— siguin enemics dels nazis...

—Efectivament, la meua gent pensa que pot utilitzar els

nazis com a contrapès davant el perill de revolució obrera. De fet, els anem donant més o menys corda, és a dir recursos, segons el moment, i si cal els utilitzarem contra l'estat democràtic. Però segons les nostres informacions, hi ha radicals que volen impedir l'entrega. Pensi que aquest és un artefacte emblemàtic, construït amb tecnologia d'avantguarda per ser entregat de manera explícita als Estats Units. I en cap cas ens interessa una situació de conflicte amb els americans: hi ha banquers ianquis amb els quals tenim relacions estretes, i si el zepelí fos destruït això emmetzinaria les nostres relacions amb determinats sectors financers de Wall Street. Demà passat entregarem el dirigible a la marina ianqui, i alguns dels tècnics de la nostra marina i de la nostra aviació que ens acompanyen es quedaran per garantir la posada en marxa de l'artefacte.

—I jo... què haig de fer?

—Vostè és experta en sabotatges; vull que estigui a l'aguait i que segueixi el procés d'entrega. Ha de protegir el zepelí fins que els americans se n'encarreguin totalment. Vigili, informi dels punts dèbils de seguretat i parli amb els nostres tècnics i oficials; hi podria haver algun infiltrat disposat a fer alguna bestiesa... Diguem-ne que vostè ha de ser com una mena d'àngel de la guarda de l'artefacte.

En aquell moment algú, tot demanant permís, va separar les gruixudes cortines que aïllaven el compartiment. La Herta es va recompondre com va poder. Era l'oficial de seguretat, un capità de la marina que es va asseure de manera desimbolta en un dels canapès de vellut.

—Senyor i senyora, el comandant Eckener pensa que en un tres i no res ens caurà una borrasca al damunt. Diu que variarà el rumb en direcció nord i després ja en parlarem. Això pot retardar l'arribada a Lakehurst. A banda, l'enginyer diu que vol parlar amb vostès, i amb una certa urgència. Tenim problemes.

En Hans Rudi i la Herta van sortir de la cabina per accedir al passadís central que solcava la góndola de comanda-

ment i passatgers, ubicada a la part inferior del dirigible. Aquesta gran cabina, inclinada per adaptar-se a les corbes del zepelí, tenia una estructura que, tot i que més ampla, recordava la d'un vagó de tren o de funicular. A una banda i l'altra del passadís hi havia els compartiments dels viatgers, similars als dels trens de luxe, amb dos canapès llargs enfrontats que definien un espai central. En aquests compartiments s'havien acomodat els oficials. Al davant de la góndola hi havia la cabina de ràdio i el pont de comandament. A l'extrem posterior del passadís s'ubicaven la cuina, els magatzems, els serveis d'homes i de dones i l'escotilla que menava cap a les passarel·les de l'interior de l'estructura, que connectaven amb els compartiments dels vint-i-set mariners de la tripulació, i cap a les góndoles que sustentaven els motors.

En Rudi, la Herta i l'oficial de seguretat van entrar al pont de comandament. L'Eckener, el president de la Luftschiffbau Zeppelin GmbH, que comandava personalment l'aeronau, estava excitat. Dret al centre del pont de comandament, al seu costat tenia un tinent i un capità, i dos suboficials que esperaven ordres. Era un home que s'acostava als seixanta anys, alt i fort, amb un cap gros i unes bosses notables sota els ulls, bigotet i perilla de boc. Portava una gorra d'oficial d'aviació i una jupa de cuir, la típica dels aviadors bombarders. Quan manegava el timó li agradava conduir amb les finestres obertes —així dialogava millor amb els vents, deia—, de manera que el corrent d'aire i el fred al pont de comandament eren notables. En veure'ls, va assenyalar cap endavant. Una muralla llunyana de núvols havia ocultat l'ocàs del Sol. Era una massa densa i s'intuïa una intermitència continuada de llampecs.

—Maleïda sigui la meva ombra. Aquella borrasca té un aspecte terrible. Hem d'anar cap al nord, i quan sigui possible tornarem a girar cap a ponent. Això vol dir que ens retardarem unes quantes hores. Tenia previst fer tot el recorregut en setanta-cinc hores, i en necessitarem vuitanta pel cap baix. Però, ja se

sap, som dels primers que fem aquesta travessia. Tot plegat, farem els vuit mil quilòmetres en tres dies i mig; això vol dir una mitjana propera als cent quilòmetres per hora... —Es va arronsar d'espallles i va continuar parlant per a si mateix—. Al capdavant, no està malament. I ara girarem cap al nord i resarem perquè no tinguem llampecs; no tinc clar què pot passar si entrem en una tempesta repicada.

—I doncs, Herr Hecker? —inquirí en Hans Rudi—. Ens ha fet cridar. Vostè dirà...

—Oi tant! De fa un parell d'hores que hi ha alguna cosa que no va bé... Els motors... Els punyeters motors, noto que van fallant. Ja ho sap, la intuïció em diu que la cosa no rutlla. I fa una estona he enviat un oficial a mirar-ho i encara no ha tornat... No sé què passa. Estaria bé que vostè i l'oficial de seguretat donessin un cop d'ull. No em refio de ningú. Ja sap que abans de partir vam pescar aquells dos polissons, els periodistes de l'*International News Service* i de l'*International Newsreel*. Podríem tenir algun viatger estrany... En fi, vaig a girar cap a septentrió.

De sobte, el tinent que era al costat del timó es va separar d'en Hecker. L'alta gorra de plat, que portava lleugerament de gairell, i la creu de ferro que li penjava del coll feien pensar que era un oficial prussià. Era un individu d'uns trenta anys que lluïa un monocle pedant. Els dos suboficials es van posar darrere d'ell; sostenien claus angleses de grans dimensions. El tinent es va abaixar la cremallera de la jupa de cuir i de l'interior en va treure, amb parsimònia, una pistola Mauser C-96 que va brandar de manera amenaçadora. Travessades al cinyell van poder observar que duia dues granades de pal Stielhangranate model 24. Tothom es va quedar quiet. El tinent es va fixar bé el monocle i va interpel·lar amb veu decidida el comandant Hecker:

—Ho sento, comandant, però girem cua. Prenc el control de la nau en nom de l'Alemanya nacionalsocialista. Aquest dirigitible mai no serà entregat als nord-americans. Alemanya no

pot tolerar aquesta humiliació. Canvi de rumb de cent vuitanta graus...

El capità, que era al costat del timó sense acabar de creure's el que estava passant, va protestar vivament.

—Això és un motí! Li ordeno que deposti la seva actitud i m'entregui l'arma!

Va ser l'últim que va dir. Disposat a tallar de soca-rel qualsevol oposició, el tinent li va clavar un tret al pit, a boca de canó. Ràpidament, els suboficials van agafar el cos agonitzant i el van llençar per la finestra. En Hecker, astorat, va intentar quequejar una frase coordinada:

—Ho entenc, ho entenc. Mantinguem la calma. Cap a on vol que anem? Estem enmig de l'Atlàntic.

—Doncs molt fàcil. Rumb a Gibraltar de dret, i després cap a Ankara, a Turquia. El senyor Kemal Atatürk ens acollirà encantat. Ell és com nosaltres: odia la democràcia liberal, els jueus i els bolxevics. Allà estarem com a casa. Aquesta nau es posarà al servei de la revolució nacional turca.

—Però què diu? Això són més de cinc mil quilòmetres...
—va replicar en Hecker.

—Efectivament, però per arribar a Boston n'hauríem de fer encara quatre mil, així que per una miqueta més... Arribarem sense problemes. Vinga, giri abans no ens agafi la tempesta.

En Hecker va maniobrar bruscament la canya del timó. Tot el zepelí s'escriuixí, exposat a la violenta ponentada que anava agafant força, i la cabina es va balancejar inclinant-se perillosament. L'oficial del monocle va perdre momentàniament l'equilibri, i en Rudi va aprofitar-ho per carregar contra ell i arrencar-li la pistola. Tots dos van rodar per terra. Ara l'aeronau acusava l'impacte del fort vent de través i anava a la deriva; els núvols, amenaçadors, s'acostaven amb un impressionant aparell elèctric. En Rudi es va aixecar recolzant-se a l'ampit del pont. Ara, amb la màuser a la mà, dominava l'escenari. Va disparar un tret contra el tinent, però no el va tocar i la bala va fer saltar

en bocins el vidre reforçat d'un dels finestrals. L'oficial radio-telegrafista va sortir de la cabina i es va afegir a la brega, però un dels suboficials li va etzibar un cop terrible amb la clau anglesa, que li va obrir el cap i va escampar fragments d'os i esquitxos de sang. Mentrestant, els oficials que descansaven als diferents compartiments havien sortit alarmats al passadís sense saber ben bé què passava. En Rudi va disparar contra un dels suboficials rebels i el va ferir. L'altre va carregar contra ell amb la clau anglesa a la mà, però la Herta li va fer la traveta. L'oficial amotinat va entendre que l'intent estava a punt de fracassar, així que va agafar una bomba de mà que duia al cinyell, va desenroscar la banda inferior del pal i va estirar la bola de porcellana i el cordonet que l'activaven. Tot seguit va llençar l'artefacte, que va anar rebotant per terra, fumejant, mentre ell fugia comes ajudeu-me pel passadís central, intentant guanyar l'escotilla que menava a l'interior de l'estructura.

La granada va rodar capriciosa seguint la inclinació que agafava el zepelí. L'esclat havia de ser imminent, en cinc segons, i la consciència de la situació va desfermar el pànic al pont de comandament. El comandant Hecker, amb els ulls esbatanats, cridava embogit. La Herta es va llançar en planxa, tot just com feia quan competia al Club Natación de Viña del Mar. Lliscant pel terra de parquet, i amb les mans pel davant, va arribar fins a la granada, que havia anat a parar contra una de les mampares laterals. La peça encara rodolava seguint el balanceig de la nau, però va poder agafar-la per l'extrem del pal. Amb el cor que li sortia per la boca, sentint com la sang li feia esclatar venes i artèries, va agafar la granada amb decisió i des de terra va aixecar el braç i la va deixar caure per la finestra del vidre trencat. La granada va esclatar gairebé immediatament, amb un formidable espetec, però ja fora del pont. La metralla va fer saltar a miques un dels fanals de damunt del timó, i va ferir lleument el comandant Hecker.

Mentrestant, alguns oficials van entrar al pont i es van

abraonar contra el suboficial rebel, que encara es mantenia en actitud hostil, i el van llençar per la finestra sense contemplacions, igual que el seu company ferit.

En Hecker, aferrat al timó, i amb la cara plena de sang, intentava asserenar-se i recuperar el control de la nau. Tanmateix, no parava de cridar:

—On és el tinent? Atureu-lo! Cal assegurar els motors! Si us plau, que algú enviï la tripulació lleial a defensar els motors. Aquell boig porta granades, i si les fa servir esclatarem pels aires tots plegats.

La Herta, a tota pressa, es va treure la sabata de taconet que li quedava; l'altra l'havia perdut en la brega. Va sortir del pont de comandament i va avançar corrent pel passadís fins a l'escotilla, per guanyar l'espai interior del zepelí i evitar que el nazi amotinat posés punt i final al viatge.

L'aeronau, un monstre de dos-cents metres de llargada i vint-i-set de diàmetre, estava construïda amb un entramat de bigues d'alumini molt lleugeres. Tot plegat era una malla rígida recoberta amb lona endurida i pintada amb partícules d'alumini, per deflectir els raigs de sol i alleugerir l'escalfament. A l'interior del grandíssim espai intern hi havia, a la banda baixa, els cambrots de la tripulació i els dipòsits de fuel i, ocupant gairebé tot l'espai, les gegantines bosses que contenien l'hidrogen que feia flotar l'artefacte. Un passadís axial, una estreta passera que, a manera de túnel, anava travessant el centre de les bosses d'hidrogen, recorria el zepelí de punta a punta. Des de la passera central en sortien altres de secundàries que menaven a respiradors de superfície i a les cinc góndoles que penjaven a l'exterior i que sostenien els motors Maybach de quatre-cents cavalls que movien les poderoses hèlixs.

La Herta va començar a córrer agafant-se a les baranes que definien el corredor a banda i banda. Va superar la zona que menava als cambrots de la tripulació just quan alguns dels mariners començaven a sortir, perplexos i alarmats per les sac-

sejades de la nau. La reixeta d'alumini del terra se li anava clavant als peus, esparracant-li les mitges i produint-li un dolor terrible. El silenci dins d'aquell estrany túnel era esgarrifós. El rum-rum dels motors, amortit pels grans dipòsits d'hidrogen, sonava suau i llunyà. Alhora, podia sentir una remor somorta davant seu: eren les petjades apressades de les botes clavetejades de l'oficial en picar contra la reixeta de la passera. Es dirigia, sens dubte, cap al cinquè motor, el que estava darrere de tot, que penjava directament sota la quilla del zepelí. Aquest motor incidia de manera molt directa en els timons de direcció i profunditat, i si quedava inutilitzat la nau tindria problemes greus de comandament.

Va sobrepassar les gateres que portaven als primers motors. Hi havia un oficial mort que regalimava sang fresca; sens dubte era el que havia enviat el comandant per verificar els motors. Després d'una llarga marrada, finalment va arribar a la zona posterior del zepelí, d'on sortia la gatera que menava a l'escala que connectava amb la góndola exterior, on hi havia el cinquè motor. Probablement l'oficial ja havia baixat. Ella no ho tindria tan fàcil: un mariner corpulent li bloquejava el pas brandant un garrot. Però la Herta no estava per històries, i de fet l'hi anava la vida. Va ficar la mà dins la bossa de mà fins que va trobar la seva diminuta pistola FN Baby Browning. Havia amartellat l'arma just en començar la batussa al pont de comandament.

Va prémer el gallet fins a tres vegades des de dins de la bossa. Disparar dins el zepelí era un risc, atès que el tret podia provocar estrips i una fuga d'hidrogen, que era altament inflamable, però va pensar que les bales, de petit calibre, no travessarien el cos del mariner. L'home es va desplomar i la Herta li va passar pel damunt. Al final de la gatera hi havia la passera que, suspesa en el buit, connectava amb la góndola que allotjava el motor i que penjava de l'estructura principal. La Herta va començar a baixar. La visió era esgarrifosa; el terra de l'illa

s'intuïa dos-cents metres més avall. Ara la pluja colpejava l'exterior de la nau amb unes ràfegues terribles i els llamps, propers, sovintejaven. El tinent estava desmuntant el conducte alimentador de fuel. Pensava que la granada que havia tirat havia liquidat el comandant i la gent del pont, que podria alentir el dirigible i que amb l'ajut dels amotinats en recuperaria el control. No li va agradar gens veure que la noia baixava cap a la góndola; allò significava que anaven mal dades per als revoltats. Tan bon punt la Herta va posar el peu a la góndola, el tinent va deixar momentàniament la feina i va carregar contra la intrusa; va aconseguir agafar-la enlaire i la va llençar per la borda. La Herta es va aferrar a la barana i amb prou feines va aconseguir penjar-se d'un dels cables d'amarrar; va quedar suspesa en el buit uns tres metres per sota de la góndola.

Malgrat que la corda relliscava, la Herta va tornar a pujar amb decisió, va guanyar la barana i va saltar dins el cubicle. El tinent es va tornar a abraonar contra ella, que va notar com dues mans d'acer se li aferraven al coll. Tot es va fer fosc, ja no sabia si estava morta o viva; tanmateix, va mormolar:

– *Sig Heil, mein Freund!*

Un, dos, tres i quatre trets. Va recuperar la visió just per trobar-se els ulls esbatanats del tinent que la miraven amb incredulitat. El monocle li va caure. La Herta es va fer enrere i amb el peu descalç li etzibà una puntada que el va empènyer fora de la barqueta, i el tinent es va precipitar al buit com un sac. En aquell moment van arribar en Rudi i alguns oficials, just per aturar el vessament de fuel.

La resta de la nit va ser llarga i càlida. En Rudi va descobrir sensacions que mai hauria sospitat que existissin. Altrament, per tots dos fer l'amor dalt d'un zepelí va ser estrany, orgànic; els moviments es compassaven amb els núvols, era com formar part de l'univers. La nau va girar cap al nord, escapant-se de

la tempesta; ara els estels entraven per la finestra. En arribar a la zona del Grand Banks, el zepelí va trobar corrents favorables que el van portar cap a Boston en poques hores. Un cop a Lakehurst, la nau va començar a baixar, envoltada d'una multitud entusiasmada que els donava la benvinguda.

La Herta estava contenta: una vegada més havia sobreviscut.

—Mala gent, aquests nazis. Poques vegades havia estat tan a la vora de l'altre barri...

En Rudi es va encongir d'espatlles tot saludant la gentada amb la mà.

—Bé, de l'incident, del motí, mai ningú no en sabrà res. Tots els desperfectes s'han reparat. Simplement no ha passat. I dels nazis, ja en parlarem. Com et deia, els necessitem en reserva; potser ens seran útils aviat per aturar la revolució.

—Vols dir que els podreu controlar? Aquesta gent té idees pròpies...

—El seu cap, l'Adolf, és un individu gris, sense idees, un caporal ressentit de l'exèrcit... No té gaires llums, no crec que sigui un perill real. Els Thyssen, els Krupp i els banquers ja el posaran a lloc, si cal —va assegurar en Rudi—. Bé, ara la teva feina continua... Suposo que, quan acabis, voldràs que et paguem al teu compte del Credit Suisse Group, oi?

CAPÍTOL 2

—

EL ZOHAR, EL LLIBRE DE LA LLUM

26 de febrer de 1926

El dia era gris però net. Feia fred. Els estrips dels núvols mostraven els cims nevats i esquerps dels Alps de Baviera. Un Mercedes 24/100/144 PS pujava majestuós per la carretera fosca, mullada i lluent que menava de Berchtesgaden a Obersalzberg. Les amples rodes feien crepitjar de manera somorta la graveta de terra. La Herta va pensar que la màquina anava prou bé.

«Un cotxe excel·lent, una bona mostra de la maquinària de la nova Alemanya. Tant de bo la gent fos igual de precisa i previsible», va pensar.

Van marxar en paral·lel al riu Berchtesgadener Ache, que baixava cabalós. Abans d'arribar al poblet d'Unterau van girar a la dreta per enfilar-se muntanya amunt. El xofer anava canviant cerimoniosament les marxes de manera suau, sense estrebades: tercera, segona, tercera, segona... La Herta estava neguitosa. Havien sortit de Munic feia quatre hores, i el viatge s'havia fet pesat. Els vuit quilòmetres que separaven Berchtesgaden d'Obersalzberg es feien llargs.

Havia rebut instruccions del seu amic Hans Rudi, amb el qual havia fet algunes missions d'espionatge privat en els dos darrers anys. Ara li havia demanat que ajudés els nazis en un afer relacionat amb Espanya. Ella parlava castellà i català, a banda d'alemany, anglès i francès. Era la persona idònia. Tan-

mateix, en Rudi no li havia dit res més. No sabia ben bé què li esperava. D'altra banda, treballar amb els nazis no li venia gaire de gust després de l'experiència del zepelí, i tampoc entenia l'interès d'en Rudi. No semblava que els brètols de Hitler tinguessin gaires possibilitats de guanyar les eleccions al Reichstag, però en Rudi opinava que els banquers i els magnats de l'acer acabarien donant-los suport i diners. No hi havia dubte, en qualsevol cas, que eren una força política en ascens.

Herr Eberhard Metzger, un representant del partit nazi, el NSDAP,¹ l'havia recollit a Munic amb un cotxe i un xofer. Pel que li havien dit en formalitzar el contacte, els caps nazis estaven interessats a encarregar-li una missió de servei a la pàtria. La Herta tenia un cert prestigi com a dona d'acció, estava avalada per gent dels serveis secrets, tenia el vistiplau dels qui sostenien econòmicament el partit i, a més a més, coneixia prou bé la realitat espanyola.

A la Herta, Herr Eberhard Metzger, l'individu del NSDAP, li va semblar especialment desagradable. Era greixós, tenia un musell exagerat i tractava de dissimular la calvície amb unes gresyes llargues. Portava unes ulleres rodones, una gavardina negra i un barret de feltre també negre.

«Quina fila. Sembla un malvat de manual. Si això és una mostra de la puresa racial que preconitza aquest personal, anem servits...»

Herr Metzger, segons li va dir, era odontòleg i tenia la titulació de doctor. Ell va intentar buscar conversa al llarg del viatge, però la Herta, impassible, solament li va contestar amb monosíl·labs escadussers.

Després de tot de revolts inacabables, cap a les tres de la tarda el Mercedes va frenar suaument a l'esplanada que s'obria al davant del que semblava una fonda bàvara de muntanya.

1 Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei.

—Hem arribat? La farem aquí, la reunió? —va preguntar la Herta donant una llambregada per la finestreta.

—Certament, Fräulein Schumacher. Som a la fonda Moritz, la Platterhof, que li diuen, per allò de la novel·la de Richard Voss, *Zwei Menschen*. La coneix?

—No... No m'interessa la literatura, ni el cinema.

Herr Metzger insistia a mantenir viva la conversa alhora que, intentant ser amable, li obria la portella del cotxe des de fora:

—Aquí Herr Wolff va començar a pensar el *Mein Kampf*, el nostre referent. Som en un lloc històric...

—Ah! —digué la Herta, aparentment sorpresa—. En vaig començar a llegir els primers capítols, però els vaig trobar poc estimulants... vostè ja ho sap, les dones no n'entnem, d'aquestes coses.

Va acabar la frase amb un somriure forçat i va baixar del cotxe. El doctor Metzger l'ajudà amb l'abric. Feia molt fred. Van caminar els cinquanta metres que els separaven de l'entrada de l'hostal. Just a la porta hi havia un parell de pinxos de seguretat que en veure la Herta li van ensenyar les dents amb un somriure generós que volia respondre a la bellesa feréstega de la noia. La Herta havia fet els vint-i-set, lluïa una cabellera abundosa, flamígera i rossa amb tocs rogencs, passava del metre setanta i la roba d'hivern no li amagava una magnífica figura. Uns ulls grans i blaus, un nas lleugerament rampant i uns llavis molsuts li atorgaven una presència impressionant. La va rebre un dels amfitrions. La Herta l'havia vist en fotos, i va reconèixer la cara esmolada i els ulls glaçadors: era Heinrich Himmler, un cap important del partit nazi, que la va saludar efusivament amb un seguit de reverències i fent xocar sorollosament els tacons de les botes.

—Benvinguda, Fräulein Schumacher. Sóc Heinrich Himmler. Encantat de saludar-la. Alguns dels nostres amics, i especialment en Hans Rudi, ens han parlat de vostè. Estem molt

contents que hagi accedit a aquesta trobada; crec que en traurem grans beneficis.

–Herr Himmler, no tinc paraules... Estic encantada de col·laborar amb el NSDAP, i més si el suggeriment ve de Herr Rudi.

–Endavant –va cloure la salutació el cap nazi mentre feia una nova reverència i li indicava el camí–. Li presentaré els meus companys. I no pateixi per la discreció: hem llogat tot l’hostal i ningú no ens molestarà. Els cambrers també són gent nostra.

La Herta va travessar una primera porta i després una segona entradeta; a dins feia una temperatura confortable. Himmler la va ajudar a treure’s l’abric. De la zona de recepció van passar a una sala gran amb una llum tènue; al fons, una llar encesa matisava l’ambient. El foc era ben viu, i hi havia rastres de fum blavós flotant. Davant la llar, una rotllana de sofàs acollia els que, sense dubte, eren els seus interlocutors. Un parell de rottweilers de grans dimensions s’estaven damunt les catifes. A contrallum, va distingir com quatre siluetes es posaven dempeus. Himmler li va anar presentant els individus.

–Bé, aquí tenim Herr Adolf Hitler, el nostre cap, Herr Wolff per als amics; Herr Martin Bormann; Herr Rudolf Hess, i Herr Joseph Goebbels.

La Herta va anar donant la mà a cadascun dels personatges tot assajant el seu millor somriure. Era, sense dubte, un grup inquietant d’homes lletjos, vestits, o més aviat disfressats, amb roba paramilitar de color burell i un corretjam de cuir que feia una olor com si estigués acabat de greixar. Goebbels era un home baixet amb nas de ganxo i ulls menuts d’atzabeja, talment com un ratolí. Semblava més sicilià que alemany. Hess tenia una mandíbula quadrada descomunal que contrastava amb un cap petit i uns ulls sobtats. Bormann, galta vermella i cabell escàs, podria haver passat per un cansalader muniquès. Va observar el cap, Herr Hitler. El coneixia per les fotos de la premsa,